



Milí farníci a vy, kdo navštěvujete kostel sv. Jakuba!

Měsíc listopad nemá mnoho lidí rádo. Krátící se dny, pošmourná rána, mlhy, přeháňky, celé dny mnohdy jedna velká šed... A i témata, která nás provázejí v prostředí církve, nejsou zrovna jednoduchá. Jakkoli vzpomínky na naše zemřelé mají být prozářeny nadějí pramenící z víry, skutečnost ztráty našich blízkých se nás v těchto dnech nezřídka znovu bolestně dotýká. S blížícím se závěrem církevního roku navíc při bohoslužbách znějí texty Písma o konci, o soudu, o nejrůznějších pohromách, které někdy až nahánějí strach. Už jsem se víckrát setkal s lidmi, kteří se mi přiznali, že je to, co v této době slyšeli v kostele, natolik zdeptalo, že následující neděli raději zůstali doma.

Ano, i Pán Ježíš pronesl některé řeči, které bychom z evangelií – pokud bychom si je mohli upravovat podle svých představ – raději vypustili. Jeho slova totiž nejsou nezávazným povídáním na způsob „reklamy na duchovní záležitosti“, ale staví nás před nutnost se jasně rozhodnout. Dvě skutečnosti bych v této souvislosti chtěl zdůraznit:

- Nejedná se o předpovědi nebo popisy, jak to na konci (věků) bude vypadat. Ježíš používá symbolické obrazy, které v jeho době byly běžné. Nemá proto cenu se snažit vypočítávat, kdy a k čemu má údajně dojít.
- A hlavně: i uprostřed někdy docela drastických obrazů stále znovu zní: **Nebojte se!** I tehdy, když se bortí nejrůznější zdánlivé jistoty, zůstává jistota Boží lásky, která zachraňuje toho, kdo se Boha drží! A smíme věřit, že i ty, kteří se poctivě snaží dobře žít, i když o Bohu pochybují nebo v něho nevěří.

Jan Pacner, farář

Jdu za Tebou

A tak jdu za Tebou
Bože můj
jak cestář zjara
po silnici vydrolené
přívalem kalných vod
po silnici bez směrovek
a bez patníků desatera

A tak jdu za Tebou
Bože můj
jak cestář zjara
na prsou laternu kříže
a v srdci litanie
ke svatým
všedních dnů.

P. Josef Veselý

Několik slov k liturgii

Před několika lety řekla postarší dáma jednomu z mých kolegů: „Stejně byla stará mše lepší. Pan farář si kdesi vpředu krásně čaroval (doslovná citace!) a já jsem se v klidu mohla modlit růženec.“

Ale mše svatá není nějaká soukromá pobožnost, má být slavením celého společenství. V našem (až příliš) velkém kostele to není úplně jednoduché, navíc poloha v centru města znamená, že zde není stabilní farní společenství, lidově řečeno, že jsme mnohdy jakýmsi „průchoďákem“. Přesto bych rád pozval (prozatím) k několika maličkostem:

Od listopadu začneme nosit i ve všední dny obětní dary. Jejich přinášení je totiž symbolem jednak toho, že Kristu chcí na oltář dát všechno, co prožívám, své radosti i bolesti, jednak toho, že tam pokládáme záležitosti celého společenství, že chceme prosit i za ty, kdo jsou kolem nás.

Jsem vděčný za ty, kteří (mnozí dlouhé roky) vykonávají lektorskou službu (a většinou zároveň ministrují). Ale pokud máte

dar dobrého přednesu, nebojte se přijít i ve všední den přede mší sv. do sakristie, abyste pak přečetli čtení nebo přímluvy. Na zvěstování Božího slova se má podílet co nejvíce lidí, tak jak je to u nás na mši sv. v neděli v 9.30.

Jsem si vědom, že do našeho kostela nezřídka chodí i lidé hledající nebo neshledí, kterým vyhovuje místo někde vzadu v rohu, je to naprosto pochopitelné. Pokud nemáte tyto či nějaké jiné zábrany, prosím, nebojte se posadit více dopředu. A prosba velká: pokud přijdete do lavice jako první, nezůstaňte sedět na jejím kraji. Tím totiž i nechtěně působíme tak, jako bychom vedle sebe nikoho dalšího nechtěli. Že je to proti duchu toho, čím by mše sv. měla být, totiž společným slavením celého společenství, asi není potřeba dodávat.

Přeji nám všem, aby slavení bohoslužeb pro nás bylo povzbuzením a prohlubováním nejen náš vztah k Bohu, ale i k těm, kdo jsou (možná úplně náhodou) kolem nás!

o. Jan

Milí přátelé,

srdečně zveme k našim adventním stánkům. První z nich se tradičně uskuteční v neděli 24. 11. 2019 o slavnosti Krista Krále od 9 do 12 hodin v předsíni kostela. Nabídneme Vám adventní věnce a věnečky z dílny dětí a maminek z naší farnosti. O dalších stáncích budeme postupně informovat v ohláškách, na vývěsce v kostele a na stránkách farnosti. Výtěžek celé akce poputuje letos na nákup nových notových stojanů.

Předem děkujeme za Vaši štědrost a těšíme se na viděnou s Vámi.

Za organizátory Iva K.

Misijní koláč 2019

Milí farníci,

letos se naše farnost sv. Jakuba po několika letech připojila k misijní aktivitě nazvané Misijní koláč 2019. Ráda bych velice poděkovala za spolupráci všem maminkám, tatínkům a také našim dětem, kteří se jakýmkoliv způsobem do této akce zapojili. Také velké díky patří neznámé dárnyni vynikajících domácích koláčů, které přinesla do kostela. Takže přátelé, letošní výtěžek činí krásných 16.000 Kč, který díky vám přeposláme na účel misijní činnosti.

Přeji všem příjemné podzimní dny, ještě jednou velké díky a hlavně Pán Bůh zaplať za to, že se akce po všech stránkách vydařila.

Za organizátory Jana Husková

V dnešním rozhovoru bych vám ráda představila našeho pana kaplana, který v naší farnosti působí už druhým rokem, ale mnozí jste ho třeba u oltáře nenatrefili. Je to P. doc. ThDr. Ing. Pavel Kopeček, Th. D., který mimo službu v naší farnosti učí na Teologické fakultě v Olomouci, a tak nemá tolik času.

■ **Otče, když se dívám na Tvé tituly před a za jménem, tak si říkám, že jsi asi nechtěl být primárně knězem, jak se říká od „útlého mládí“. Zajímalo by nás, jak se Tvé rozhodnutí objevilo a vyvíjelo?**

V dětských letech jsem o kněžství a ani manželství neuvažoval, žil jsem si svým životem na moravském – slováckém venkově (farnost Žarošice), který byl bohatý na klukoviny a také povinnosti, které určovali rodiče. Víra, modlitba, přijímání svátostí a ministrování bylo součástí tohoto života a bral jsem to jako něco samozřejmého, přirozeného a normálního. Na základní škole byli všichni mí spolužáci věřící, společně jsme chodili do náboženství, výjimku tvořil jen jeden kluk, který byl „divný“ – nechodil do kostela. Rozhodnutí pro kněžství se zrodilo během mých gymnaziálních let, kdy má víra našla hlubší zakotvení v životě, ale i širší racionální a existenciální rovinu. Po střední škole přišla stavební fakulta VUT v Brně, kde dožrálo mé rozhodnutí, a já jsem se začal připravovat na kněžství studiem ve skryté církvi. Po skončení školy jsem nastoupil do projekce v Brně a po vykonání vojenské služby jsem již dále nepokračoval pracovat v Ingstavu, ale odešel jsem dělat vedoucího investic v JZD Čejč. Po tuto dobu mé kněžské povolání dozrálo v definitivní rozhodnutí, o kterém jsem již nepochyboval, a v roce 1990 jsem nastoupil do semináře v Olomouci. Kněžské povolání bylo pro mne vedeno touhou být knězem, službu v diecézi jsem nechával na biskupovi. Po třech letech v Olomouci jsem byl poslán do Říma na dokončení teologických studií a po vysvěcení jsem v roce 1996 nastoupil jako kaplan do Šlapanic. Po dvou letech jsem se vrátil do Říma k postgraduálnímu studiu, kde jsem získal malý a velký doktorát z liturgiky. V roce 2002 jsem se vrátil a začal vyučovat liturgiku v Praze a Olomouci a přitom být nejdříve kaplanem ve Křtinách a potom farářem v Podolí u Brna. Cestování mezi Prahou, Brnem a Olomoucí bylo dlouhodobě neudržitelné a já stál před rozhodnutím. Zvolil jsem Olomouc, kde jsem udělal habilitaci a v roce 2018 se stal vedoucím katedry liturgiky, což je spojeno s mnoha dalšími povinnostmi. Z toho důvodu, ale i jiných, jsem opustil Podolí a přišel ke sv. Jakubovi do Brna.

■ **Ze své praxe si pamatují, že se vždy rozlišovali studenti na technicky, přírodovědně nebo humanitně zaměřené. Nebylo Ti líto zanechat svého „inženýrování“? Teologie je přece věda z úplně jiného soudku.**

Domnívám se, že toto rozdělení je spíše akademické, v mém případě se obé dobře

Rozhovor s otcem Pavlem

doplňuje. Stavební profesí jsem skloubil se sakrální architekturou a uměním. Teologie je nauka o Bohu, který, podle středověké představy, je největším architektem a stavitelem, takže jsme kolegové.

■ **Také jsme zvědaví, zda-li jsi neuvažoval o rodině – myslím tím vlastní, kterou bys založil?**

O vlastní rodině jsem uvažoval, ale nebylo to téma, které by mne příliš zaměstnávalo. Spíše jsem řešil otázku, zda zvládnu žít jako celibátník, zda nebude zakoušet pocit osamocení, zda mi nebude chybět silné emocionální a citové přimknutí k druhé osobě. Při pohledu na Krista jsem si uvědomil, že opravdová láska není ve vztahu, ale v celém bytí a existenci milujícího srdce. Bůh je láska, protože miluje bez ohledu na druhé a jejich odpovědi, a to mne osvozuje a dává sílu radostně a spokojeně žít v celibátu. Pro mne je samota krásná, v ní objevuji to podstatné.

■ **Vím, že rád cestuješ; kde jsi všude byl?**

Mé cestování je dáno okolnostmi a ne touhou trávit exotické dovolené a sdílet na sociálních sítích fotografie z různých částí světa. Protože mám v zahraničí mnoho přátel a moje sestra žije v USA, tak je navštěvuji. Také cestuji v rámci svých povinností akademických, navštěvuji své kolegy nebo se účastním různých konferencí. Z mých cest nejvíce vzpomínám na návštěvu svých známých ve Fairbanks na Aljašce, kde jsem se sám toulal tři týdny v severské divočině.

■ **Je známo, že jsi při biskupství členem komise, která se zabývá liturgickým prostorem. Jak se Ti líbí u nás v kostele a co bys změnil?**

Kostel sv. Jakuba je nádherný, mám v něm silný pocit volnosti a svobody, necítím se stísněn a ta vertikálnost stavby je úžasná. Připomíná mi nejen gotickou krásu a její spiritualitu, ale i mnišské prostředí, opravdovost tradice a poctivost lidské činnosti. Miluji toto místo, ale vidím do dalších let i možnosti postupných úprav. Po stránce architektonické by to chtělo, alespoň do presbytářové části, vrátit barevné vitráže, opravit varhany a pořídit varhanní pozitiv nad zákristií. Dlouhodobé téma je ozvučení a dobrá slyšitelnost v kostele během bohoslužby. Dále promyslet umístění jednotlivých liturgických míst v kněžišti, jejich dekoraci, osvětlení kostela a jasnější věčné světlo u svatostánku. Vím, že kostel prošel opravou a je opravdu nádherný, chtěl bych i poděkovat všem, kteří se o kostel starají a konají průvodcovskou službu.

■ **Jaké máš plány do budoucna? Nebo necháváš vše na vůli Boží? (Někdy přijetí této vůle může být pro člověka těžké...)**

Já nejsem člověkem, který věci plánuje, mám blíže k italské improvizaci a nadhledu nad věcí. Řídím se rčením: Jak Pán Bůh

dá? Od určitého věku člověka jen málo věcí překvapí, a pokud se na věci díváme z pohledu víry, tak si uvědomíme, že vše je v Božích rukou a jsme schopni i těžké věci přijmout. Svoji budoucnost, více než v akademických oblastech, či větším uplatnění v církvi, vidím v osobně prožívaném radostném kněžství.

■ **V naší farnosti je specifikace věřících na každé mši svaté jiná. Myslím tím, že jiní farníci chodí ve všední dny, a to jak ráno, tak večer – dokonce i v každý den v týdnu jinak. Jsou třeba pondělní, páteční nebo sobotní. A co teprve v neděli – každá ze čtyř nedělních má svoje lidi! Která skupina Tě nejvíc oslovuje?**

Sv. Jakub je městská farnost, kde variabilita účastníků jednotlivých bohoslužeb je nevyhnutelná a normální. Nemyslím si, že je to něco negativního, ale spíše je to příležitost a výzva. Farnost vnímám především jako společenství věřících spojených s vědomím příslušnosti k danému kostelu a zodpovědnosti za něj. Kněží ve farnosti, při své kněžské službě, kterou nabízejí věřícím, by se primárně neměli snažit o vytváření společenství, ale o pochopení a osobitý přístup ke každému člověku, v němž máme vidět Krista.

■ **A na závěr: Co se Ti na naší farnosti líbí a co bys farníkům chtěl sdělit?**

Farnost má obrovský potenciál, který je dán místem ve středu Brna, krásným kostelem, bohatým farním zázemím a zajímavým společenstvím lidí, společenství a skupin sdružených „U sv. Jakuba“. Bylo by dobré tento potenciál využít, všichni můžeme o tom přemýšlet.

Za rozhovor děkuje Helena Múčková

Prosba

Na 2. adventní neděli plánujeme konání dobročinného bazárku. Abychom ale měli co nabízet, potřebujeme Vaši pomoc – pokud máte doma přebytečné obrázky, vázičky, skleničky, hrníčky, svíčky, knížky..., které by ještě mohly udělat radost někomu druhému, a které byste mohli věnovat, přineste je, prosím, nejpozději do pátku 6. 12. do kytíčkárny v kostele.

Děkujeme za spolupráci.

Za organizátory Iva K.

Úklid v kostele sv. Jakuba

je vždy v pátek a první čtvrtek v 19.45 v měsíci (po večerní mši svaté).

Úklid v kostele v měsíci listopadu a prosinci:

pátek 8. 11.
NEOKATECHUMENÁT

pátek 15. 11.
SLOVENSKÁ MLÁDEŽ

pátek 22. 11.
MLÁDEŽ

pátek 29. 11.
SLOVENSKÁ MLÁDEŽ

ČTVRTEK 5. 12.
RODIČE

To nenaplánuješ, to nevymyslíš...

Chtěla bych se s vámi podělit o svědectví veliké Boží lásky, která reálně působí a dotýká se...

V 15 letech jsem jela na jeden křesťanský festival na Slovensko spolu s mojí kamarádkou a dalšími lidmi. Byla tam spousta koncertů s různými žánry, chvály a divadla. Lidé tam říkaly svědectví, jak se setkali s Bohem. Já jsem to chtěla taky! Řekla jsem Bohu, že chci, aby se mi dal reálně poznat. Uběhly dny a nic se nestalo...

Poslední večer byly v jedné budově s názvem Stodola české chvály. Rozhodla jsem se, že tam půjdu. Měla jsem zvednuté ruce a zpívala písně mému srdci blízké, když v jeden okamžik jsem uviděla bílé světlo a najednou při každém nádechu a výdechu mnou projížděla nějaká síla. Bylo to jako elektrický proud, procházející

celým tělem, každou buňkou, až po konečky prstů... Při tom mě zaplavoval obrovský pocit štěstí – Boží láska. Měla jsem velikou radost a pocit, jako bych byla v nebi... To byl můj první zážitek s Duchem svatým. Po ukončení této akce a hlubokém zážitku s Boží láskou jsme se s kamarádkou rozhodly jít za Bohem na plno a vstoupit do vztahu s Ním. Odevzdala jsem Mu celý svůj život, čas, finance, prostě všechno, co mám a On se o mě teď ve všem stará. Celý můj život se od základu změnil a je postaven na Boží Otcovské lásce, která je obrovitánská a nepopsatelná. V životě s Bohem to není vždycky lehké, ale nikdy bych to za nic nevyměnila, protože On dává všemu smysl, lásku, radost, veliké sny do srdce. On jediný, který stačí!

Vendula N.

A jedeme!

Tentokrát již na 2. farní pouť po kostelích našeho světce, sv. Jakuba v brněnské diecézi.

Pozval nás na ni a dobře připravil opět otec děkan, Mons. Václav Slouk.

Sešli jsme se u Bohémy v 8.30. Děti, mladší i starší farníci a farnice. Přestože nebylo vlídné počasí, zaplnili jsme celý autobus.

Prvnímu Jakubovi jsme zazpívali a promodlili se v kostelíku v dědině Omice.

Oslavany – naše další zastávka. Tentokrát jsme zhlédli kapli Matky Boží v bývalém klášteře sester cisterciáček. Král Přemysl Otakar I. svěřil kostel sv. Jakuba v Brně pod jejich patronát. Sestry určovaly, kdo bude plebánem (farářem), také kostel spravovaly a výtěžek z kostela používaly na stavbu a údržbu kláštera v Oslavanech. V roce 1515 kostel sv. Jakuba v Brně vyhořel. Sestry neměly peníze na opravu, správu kostela tedy opustily. I klášter brzo zanikl. O opravách, kterými se snažili místní farníci zachránit tento kdysi gotický skvost nám povykládal pan Coufal.

Čučice – do kostelíka na kopečku na nás vpustila místní kostelnice. I odtud stoupala k nebesům naše modlitba a mariánská píseň. A protože na chvíli vykouklo sluníčko, tak jsme se společně honem vyfotili.

V **Naloučanech** na nás čekal bývalý starosta, který povykládal o opravách, které se podařily v kostelíku uskutečnit a malé občerstvení, které připravila jeho dcera. Teplý čaj nám přišel k chuti. Modlitba, písnička a jedeme do **Kněžic**.

Mimo sv. Jakuba tu na nás čekal otec Václav Novák. Vykládal velmi vtipně o kostele, farnosti, varhanách. Najednou mu úsměv zmizel ze rtů a celý se vyděsil.

Uviděl totiž Josefa a Ondru Múčkových a mysl si, že mu přijela z Brna, z biskupství kontrola. Vše se vysvětlilo a tak jsme se ještě dozvěděli, že sochy s dřevěnými vyřezávanými rámy na bočních oltářích jsou dílem Jana Floriana ze Staré Říše.

Sv. Jakub v **Brtnici** nás mile překvapil nejen milým uvítáním otcem Petrem Balátem, ale i vtipnou výzdobou z podzimních plodů u oltáře a spoustou jiných originálních nápadů. Bylo vidět, že farnost žije. K modlitbě a písni jsme na rozloučenou přidali ještě slivovičku.

A už jedeme zvládnutou krajinou Vysočiny, za modlitby růžence a zpěvu našich nejmenších do **Jihlavy**. V tomto krásném, gotickém kostele nás očekával otec Marián Husek – ano, správně, bratr našeho ministranta Jana Huska. Důkladně jsme si prohlédli celý kostel i nedávno opravenou kapli s vzácnou gotickou sochou bolestné

Panny Marie.

I když i v kostele byla velká zima, hrálo nás u srdce, že jsme mohli zakončit tuto pouť slavním Eucharistií.

Děkujeme Otci Václavovi i všem ostatním, kteří pro nás tyto zážitky připravili.

Těšíme se na příště a vy ostatní – jeďte s námi!

Anna a Božena

Pozvání na 8. prosince 2019 na faře sv. Jakuba

Společenství sch. rodin s naší farností připravuje

„Farní odpoledne pro rodiny.“

Tentokrát je pozvaný P. ThDr. Jan Balík Ph.D., dlouholetý ředitel sekce pro mládež ČBK, kanovník u sv. Víta v Praze a konzultor vatikánského Dikasteria pro laiky a rodinu.

Témata jeho přednášek:

- 1.) *Katolický pohled na člověka versus gender.*
- 2.) *Moderní komunikační technologie a co na to odborníci?*

Srdečně zveme zvláště rodiče!

Za organizaci **Helena a Josef Můčkoví**

Špetka humoru od jáhna Josefa:

Novinář se ptá lidí na ulici, jestli se chovají zdvořile k ženám v autobuse.

„A co vy pane? Jezdíte autobusem?“

„Ano, skoro každý den.“

„A když nastoupí starší paní, pustíte ji sednout?“

„Ne.“

„A co když je stará a slabá?“

„Ne.“

„A nepřipadá vám to nezdvořilé?“

„Ne.“

„Smím vědět proč?“

„Protože jsem řidič.“

* * *

„Teto, já nechci, abys mi dávala pusy, já se bojím!“

„Proč, prosím, tě?“

„Tatínek nedávno říkal, že máš jedovatou hubu.“

* * *

„Františku, jaké zvíře tě ráno budí?“, ptá se učitelka.

„Můj tatínek.“

* * *

Strýček povídá synovci: „Všiml si pan učitel, že jsem ti s úkolem pomáhal?“

„Ano, říkal mi: Takové nesmysly jsi určitě nevymyslel sám.“

* * *

A něco pro vás...

Američtí vědci přišli na fakt, že lidé, co chodí pozdě, mají v průměru daleko lepší náladu, než ti co na ně čekají!

Chcete-li se také Vy podílet na přípravě Farního zpravodaje, můžete své příspěvky nebo náměty vkládat do schránky na dopisy na faře u svatého Jakuba.

Schránka je označena:

**FARNÍ ZPRAVODAJ
náměty – příspěvky.**

Děkujeme Vám za spolupráci.



Z kalendáře: listopad 2019

<i>Datum</i>	<i>Hodina</i>	<i>Co nás čeká</i>	<i>Místo</i>
Ne 3. 11.		31. neděle v mezidobí	
Po 4. 11.		Památka sv. Karla Boromejského, biskupa	
Pá 9. 11.		Svátek posvěcení lateránské baziliky	
Ne 10. 11.		32. neděle v mezidobí	
Po 11. 11.		Památka sv. Martina, biskupa	
Út 12. 11.	19.00	Mše sv. ke 100. výročí založení Masarykovy univerzity.....	<i>katedrála</i>
St 13. 11.		Památka sv. Anežky České, panny	
Ne 17. 11.		33. neděle v mezidobí – Den Bible	
		Sbírka na biblický apoštolát	
Út 19. 11.	19.00	Mše sv. na oslavu 30. výročí svatořečení Anežky České.....	<i>katedrála</i>
Čt 21. 11.	17.00	Přednáška o císaři bl. Karlu Rakouském	<i>fara</i>
Pá 22. 11.		Památka sv. Cecilie, panny a mučednice	
So 23. 11.	9.00	Výroba adventních věnců.....	<i>fara</i>
So 23. 11.	9.30	Svatocecilské setkání zpěváků, hudebníků a varhaníků.....	<i>katedrála</i>
Ne 24. 11.		Slavnost Ježíše Krista Krále	
Ne 24. 11.	9–12	Prodej adventních věnců a výrobků našich dětí	<i>předsín kostela</i>
Ne 24. 11.	20.00	Redakční rada Farního zpravodaje	<i>fara</i>
Pá 30. 11.		Svátek sv. Ondřeje, apoštola	
Ne 1. 12.		1. neděle adventní	
Ne 1. 12.		Žehnání adventních věnců při všech bohoslužbách.....	<i>kostel</i>
Ne 1. 12.	9–12	Prodej adventních věnců a výrobků našich dětí	<i>předsín kostela</i>

Na konci babího léta 18. až 20. října, jsme my ministranti vyrazili společně na Vysočinu.

Zázemí jsme měli na Múčkovic chalupece ve vesničce Skála u Humpolce. Jedná se o místo, které by o jakubské farnosti i o osudech jednotlivých jakubských farníků mohlo vyprávět. Kronika, která se zde nachází, vypráví o různých jakubských akcích a výletech uskutečněných nejen na tomto místě již z dob předrevolučních.

Víkendovky se zúčastnili Martin S., Honza, Jindra, Tomáš H., Michal, Patrik, Šimon, Martin H., Ondra, Jakub, Petr, Bizon a Huf.

V příjezdový pátek se stihlo jen seznámení s místem a šlo se po večeri, modlitbě a povídce na dobrou noc spát. Ovšem i toto seznámení pro některé z nás městem z pohodlné bylo překvapující. Chaloupka z roku 1895 měla své kouzlo v tom, že jsme pro tyto dny přišli o své standardy jako je víno, teplá či studená voda (ta se musel přivést od studánky), splachovací záchod či tepelné pohodlí domácího radiátoru.



Ministrantský víkend

Musím přiznat, že i já světem a větrem ošlehan jsem v pátek byl tak trochu zaražen.

Sobota však všechny páteční chmury zahnala i tím, že nám počasí přálo. Ráno po Bizonové rozcvičce a snídani, kterou jsme měli z darů našich maminek jsme vyrazili poznávat okolí. Příroda nám přála, cestou jsme byli obdarováni jablky i nalezenými hříby, které jsme využili k obědu.

Před polednem, kdy Bizon chystal oběd, jsme se aktivně s místními vesničany účastnili výlovu nedalekého rybníka. Nejaktivněji si počínal Honza, který podobákem ulovil několik menších ryb, převážně kaprů. Za naši aktivitu jsme byli obdarováni jedním kapříkem, kterého jsme po té zpracovali a poobědvali v neděli.

Během sobotního oběda za námi přijel otec Tomáš, který se sám a bez reptání zapečtil do umývací nádobí. Po té jsme společně vyrazili na výlet, sbírali jedlé kaštany, hráli frisbee a u rozebrané borovice udělali táborák. Tam jsme opekli buřty, účastnili se stezky odvahy a za hluboké tmy dorazili do naší chaloupky. Otec Tomáš se již dříve od nás musel odpojit, protože sloužil večerní v Brně.

Sobota byla trochu vyčerpávající a proto i nedělní ráno bylo více než ospalé. Ranní rozcvičky a snídání se účastnili jen někteří, ovšem na mši sv.



jsem byli komplet. Před obědem jsme zašli na louku, naučili a zahráli si baseball, ve kterém vynikal Tom. Kluci během pobytu na chaloupce měli na starost přípravu dřeva do kamen, nošení vody od studánky, tedy nebyl čas zahálet. Odpoledne pak již nastal čas úklidu a odjezdu domů.

Děkujeme Múčkovým za poskytnuté zázemí a někdy příště zase společně ahoj.

Ciao Hufik

Jak to viděli ministranti

Letos jsme udělali změnu. Místo do Znojma jsme jeli na chatu do Skály u Humpolce. V sobotu jsme šli na výlet do okolí. Zašli jsme na místní hřbitov a pomodlili jsme se za zemřelé. Poté na vzdáleném poli jsme si zahráli zápas ve frisbee. Večer jsme si udělali táborák a poté i malou stezku odvahy. Na zpáteční cestě jsme se my, Ondra, Tomáš, Martin, Patrik a Honza, schovali v chatě. V neděli jsme šli do místního kostela Nanebevzetí Panny Marie. Před obědem jsme si šli zahrát softball, což je sport podobný baseballu. Poté jsme se sbalili a o půl šesté odjížděli zpět domů. Bylo to velmi bezva a těšíme se na příští víkendovku.

Ondra a Jakub P.
Foto: Petr Procházka